

Arrest

nr. 283 979 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JADOUL en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 26 februari 2020. Op 3 maart 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 juli 2020, 11 september 2020 en 12 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...)1993 in San Cristóbal in de deelstaat Táchira in Venezuela. U studeerde criminologie aan de UNES en volgde een bijkomende opleiding strafonderzoek aan de UNETA, waarna u toetrad tot de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) in 2014. U begon uw loopbaan bij de CICPC als rechercheur bij de antidiefstalbrigade in Caracas. Nadien werkte u telkens bij de antidiefstalbrigades op andere plaatsen in het land, eerst in Mérida en vervolgens vanaf eind 2016 of begin 2017 in het kantoor van de CICPC in San Cristóbal onder leiding van (...). Al snel werd duidelijk dat het kantoor in San Cristóbal net als alle andere overheidsinstellingen erg leed onder corruptie en politieke inmenging. U werd hier meermaals mee geconfronteerd en werd ter orde geroepen toen u samen met twee andere collega's van de brigade onderzoek voerde naar de leider van een georganiseerde criminele bende: Juan 'Nino' D' en Branford Franceschini. De bende hield zich bezig met diefstallen en verdwijningen in Táchira. Ze stond ook in voor de CLAP-voedingsboxen waarvan ze een deel doorverkochten in plaats van uit te delen aan de gerechtigde personen. De bende had banden met de regering en hoge kopstukken van het regime waaronder de gouverneur van Táchira (...) en de beschermeeër van de staat Táchira (...). Toen het onderzoek na twee maanden klaar was, wilde u op 16 december 2017 een aanhoudingsbevel vragen voor D' en F. . M. weigerde dit af te leveren aangezien het om personen ging met connecties. Uw onderzoek kon de gouverneur die tevens de CICPC aanstuurt in nauwe schoenen brengen. Gefrustreerd ging u de discussie met M. aan maar hij liet u duidelijk blijken dat u uw handen van deze zaak moest afhouden. Uw laptop en al het door u verzamelde bewijsmateriaal werden diezelfde dag van u afgenomen. Toen u M. liet verstaan dat u uw ontslag zou indienen, verwees hij naar het lot van drie CICPC-agenten die ontslag hadden genomen en in de problemen waren verzeild. Eén van hen was in onduidelijke omstandigheden omgekomen en twee anderen zaten vast in de Helicoide, de gevangenis van de Sebin waar politieke gevangenen terechtkomen. U vatte dit als een dreigement op. Nadien bood u mondeling en per brief uw ontslag aan bij uw rechtstreekse overste (...). Hij gaf u nog enkele dagen bedenktijd vooraleer hij uw ontslagbrief zou doorsturen naar Y. of het intern onderzoeksorgaan, de Inspectoría. Hij probeerde u ervan te overtuigen te blijven door te zeggen dat de situatie kon veranderen als er andere bazen kwamen en dat u bij een overplaatsing naar het grenskantoor Peracal veel geld kon verdienen. 25 december 2017 was uw laatste werkdag. U deed de verplichte opzegtermijn van 14 dagen niet uit en vertrok zonder het gebruikelijke exitgesprek te voeren met de inlichtingendienst Sebin, waarin wordt nagegaan welke informatie u als CICPC-ambtenaar beheerde. Een vriend en collega van de CICPC bracht u naar de grensovergang met Colombia, waar hij u de nodige uitreisstempel bezorgde waarmee u Colombia kon binnengaan. U reisde vanuit Colombia door naar Costa Rica waar uw broer al enige tijd woonde en werkte. Vanuit Costa Rica bleef u het nieuws rond de zaak die u op het spoor was gekomen volgen. Op 25 mei 2019 werden de leiders van de criminele bende opgepakt. Volgens u gebeurde dit omdat ze niet langer beschermgeld wilden betalen aan B. U wilde toen al terugkeren naar Venezuela, maar besloot dit niet te doen tot uw moeder eind 2019 ziek werd en u besloot terug te keren om voor haar te zorgen. Op 30 december 2019 keerde u via de landgrens met Colombia terug naar uw moeder in San Cristóbal. Na uw terugkeer hield u zich low profile. U moest af en toe de deur uit om medicatie voor uw moeder te kopen. Op 12 februari 2020, toen u op de terugweg was van de apotheek, werd u achtervolgd door een voertuig op de Avenida Rotaria. Het voertuig reed de motor waarop u zich verplaatste aan, waarna u wegliep en zich in een steegje verschool. De twee mannen in de wagen stapten even uit en vertrokken dan met hun zwarte wagen. Na een tiental minuten reed u terug naar huis. U vermoedt dat de mannen leden waren van de inlichtingendienst of deel uitmaakten van de escortes van D. Thuis contacteerde u vrienden en vroegere collega's van de CICPC om uit te zoeken of u als gezocht staat in het systeem van de CICPC. U had ook contact met een vriend die in België woont, hier ging trouwen en u over de asielprocedure sprak. U verliet het land via de landsgrens met Colombia op 22 februari 2020 en vloog op 25 februari 2020 vanuit Bogotá naar Madrid. Van daar reisde u door naar België. Op 26 februari 2020 kwam u aan in België en op 3 maart 2020 diende u een verzoek in om internationale bescherming. Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten voor: uw Venezolaanse paspoort, identiteitskaart en rijbewijzen; documenten met betrekking tot uw tewerkstelling bij de CICPC waaronder uw badge, een werkattest en een aanvaarding van uw ontslag; een medisch attest met betrekking tot uw moeder; foto's van uw verwondingen na de aanrijding van 12 februari 2020; informatie en foto's over D' en F. ; en een screenshot van uw actieve status bij de CICPC.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd

worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw profiel als ambtenaar van de CICPC door de Commissarisgeneraal niet in twijfel wordt getrokken en dus als geloofwaardig wordt beoordeeld. U legt hierover immers zeer gedetailleerde en omstandige verklaringen af die gepaard gaan met het voorleggen van de nodige bewijsstukken omtrent uw functie. Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020). Niettegenstaande uw vrees voor vervolging als gevolg van uw profiel als rechercheur van de CICPC evenals uw verantwoordelijkheden en activiteiten in deze functie in deze ordedienst, moet door het CGVS worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) vermelde uitsluitingsgronden. Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van het verdrag van Genève van 28 juli 1951. Dit is ook van toepassing op personen die willens en wetens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of daden. Artikel 1, par. F (a) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 stelt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf, of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale verdragen welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen. Opdat er van deelneming aan een in artikel 1, par. F van het Verdrag van Genève genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de verzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 1, par. F beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausules, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998). In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder 'wezenlijke invloed' verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen. In casu dient te worden onderzocht of de handelingen die u gesteld hebt als lid van de CICPC en in het bijzonder in de periode dat u werkzaam was in de deelstaat Táchira, binnen het toepassingsgebied van artikel 1, par. F (a) van de Vluchtelingenconventie vallen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat u bij de CICPC werkzaam was op het moment dat Venezuela zich al in een diepe politieke, sociale en economische crisis bevond en naar een autoritair regime aan het evolueren was. Venezuela heeft het afgelopen decennium een reeks aan wetten, beleidsregels en praktijken aangenomen die de democratische ruimte heeft beperkt, openbare instituties heeft verzwakt en de onafhankelijkheid van het juridische systeem heeft beïnvloed. Door deze maatregelen zijn

staatsinstellingen gemilitariseerd. Onder Maduro is de scheiding der machten verdwenen. Tijdens zijn presidentschap zijn de uitvoerende, wetgevende en rechterlijke macht onder controle van de overheid en daarmee de PSUV gekomen. In augustus 2017 riep Maduro de Asamblea Nacional Constituyente of de nationale grondwetgevende vergadering bijeen en zette daarmee het parlement, de Asamblea Nacional (AN), dat gedomineerd werd door de oppositie, de Tafel van Democratische Eenheid (MUD), volledig buitenspel. Venezuela werd hier internationaal voor veroordeeld. De creatie van het Asamblea Nacional Constituyente (ANC) waarmee een parallelle wetgevende macht in het leven werd geroepen, wordt door menig bron gezien als een belangrijke gebeurtenis in de teloorgang van de onafhankelijkheid van de verschillende machten in Venezuela. Dit samen met de alomtegenwoordige corruptie heeft de uitholling van het rechtssysteem versneld. Het land ontbeert een onpartijdig, transparant en functioneel rechtssysteem en de rechtbanken zijn gepolitiseerd. In de loop der jaren is er in Venezuela een systematisch en wijdverbreid repressiebeleid tot stand gekomen ten aanzien van personen en groepen die als een bedreiging worden gezien omdat ze kritisch staan tegenover de regering en in staat zijn mensen te mobiliseren. De Venezolaanse overheid viseert leden van de oppositie, academici, journalisten, vakbondsleiders en -leden, maatschappelijke organisaties die als vertegenwoordigers van de oppositie worden beschouwd, politieke en gemeenschapsactivisten, gemeenschapsleiders, activisten en influencers op de sociale media, sympathisanten van de oppositie die in de openbaarheid treden, met name via de sociale media, inheemse leiders, humanitaire activisten, pleitbezorgers die de precare omstandigheden en de humanitaire noodsituatie in het land aan de kaak stellen, leden van de veiligheidstroepen die als dissidenten worden beschouwd en studenten. Voormalige aanhangers van Chávez die als tegenstanders of dissidenten worden beschouwd, vormen ook een doelwit. Sinds 2014 kreeg de regering-Maduro te maken met grootschalige protesten vanwege de economische, politieke, sociale en veiligheidssituatie in het hele land. Daarbij waren de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van het eerste helft van 2019 het hevigst met tienduizenden personen die de straat opgingen om tegen de regering-Maduro te demonstreren. De Venezolaanse veiligheidstroepen en gewapende pro-regeringsgroeperingen sloegen deze demonstraties met geweld neer, ook al verliepen deze over het algemeen vreedzaam. Daar waar de repressie en het geweld tijdens de demonstraties van april tot juli 2017 vrij willekeurig was, gingen de Venezolaanse autoriteiten na juli 2017 doelgericht en selectiever te werk. Arbitraire en onwettige detentie is het middel bij uitstek gebleken waarmee het Venezolaanse regime (vermeende) politieke opposanten of van eenieder die uiting geeft aan afwijkende meningen of ontevredenheid intimideert en onderdrukt. In 2017 en tijdens de eerste maanden van 2018 registreerde OHCHR aanvallen tegen leiders en leden van oppositiepartijen, waaronder gekozen vertegenwoordigers, sociale activisten, studenten, academici en mensenrechtenverdedigers. Hoge autoriteiten beschuldigden hen vaak publiekelijk van terrorisme, verraad en andere ernstige misdrijven. De slachtoffers werden lastig gevallen, gestigmatiseerd, geïntimideerd, bedreigd en/ of fysiek aangevallen door regeringsautoriteiten, waaronder veiligheidstroepen, en/of regeringsgezinde personen. In sommige gevallen werden zij willekeurig vastgehouden, mishandeld of gemarteld, en naar verluidt beschuldigd van ongegronde misdrijven. OHCHR documenteerde verder herhaaldelijke schendingen van het recht op vrijheid van mening, meningsuiting, vreedzame vergadering en vereniging. Maatschappelijke organisaties die zich bezighouden met die zich met mensenrechtenkwesies bezighouden, onder steeds moeilijker omstandigheden moeten werken en mensenrechtenactivisten zijn het slachtoffer geworden van lastercampagnes, bedreigingen, pesterijen en bewaking, en in enkele gevallen aan willekeurige detentie en mishandeling of zelfs marteling, voor het uitvoeren van hun legitieme werk. Voorvechters van de mensenrechten en leden van maatschappelijke organisaties worden zowel door het strafrechtssysteem als door de militaire strafrechtbank vervolgd, als een "voorbeeldstraf" om het werk van andere mensenrechtenorganisaties te blokkeren. In sommige gevallen van politieke tegenstanders wordt personen de berechting door civiele rechters ontzegd en worden zij naar militaire rechtbanken gestuurd. De afkondiging van 'noodtoestanden' werd gebruikt om de rechten van activisten op te schorten en hen te criminaliseren. Deze maatregelen, die in sommige gevallen onwettig zijn, hebben de regering in staat gesteld activisten en dissidenten gevangen te zetten zonder dat aan de noodzakelijke gerechtelijke protocollen is voldaan. Het landenrapport 2020 van de Bertelsmann Stiftung over Venezuela gaf aan dat "de massale schendingen van burgerrechten door het regime niet worden vervolgd. Slachtoffers kunnen geen verhaal halen tegen binnenlandse schendingen; in een aantal gevallen werden procedures ingeleid naar aanleiding van internationale instanties. Deze systematische schendingen van de burgerrechten zijn echter uitsluitend politiek gemotiveerd: er is geen sprake van voorkeursbehandeling of discriminatie op grond van geslacht, seksuele geaardheid, religie, etniciteit of ras. Het Observatorio Venezolano de Violencia (OVV) gaf aan dat er in Venezuela een tendens bestaat om prioriteit te geven aan de vervolging van politieke dissidentie boven gewone misdaden. Het rechtssysteem wordt vaak gebruikt om degenen die als kritisch tegenover de regering worden ervaren te criminaliseren en te vervolgen met 'verzonnen' beschuldigingen van 'terrorisme', 'destabiliserende vijanden', 'aanstichters van haat' en 'plegers van acties die de openbare orde en vrede verstoren'. In sommige gevallen leggen leden van de ordediensten

bewijsmateriaal bij personen neer, met name in zaken waarbij low-profile activisten betrokken zijn, om gerechtelijke processen tegen hen te openen. Soms krijgen zij de mogelijkheid om onder huisarrest te worden geplaatst en krijgen zij een verbod om te spreken over het gerechtelijk proces of over het feit dat zij tijdens hun detentie gemarteld zijn. De beperkingen mogen in principe niet langer gelden dan de duur van het onderzoek. Gerechtelijke processen worden echter herhaaldelijk uitgesteld en sommige duren jaren. Activisten op de sociale media zijn degenen die de laatste tijd in het bijzonder aan deze dynamiek worden blootgesteld. Ook startte de regering gerechtelijke processen tegen critici van de regering die later worden vrijgelaten met aanklachten en het opleggen van voorwaarden zoals periodieke verslaglegging bij de autoriteiten, verbod om het land te verlaten en inbeslagname van het paspoort. Andere bronnen gaven eveneens aan dat wanneer de regering iemand wil intimideren of bedreigen, zij een strafrechtelijk onderzoek opent en de persoon aanklaagt, maar dat de persoon vervolgens schuldig noch onschuldig wordt bevonden. Omdat de persoon niet gevangen kan worden gezet, blijft hij in een justitieel 'ongewisse' waarin zijn dossier op elk moment kan worden gereactiveerd voor iets dat geen verband houdt met de oorspronkelijke aanklacht. Deze strategie wordt gebruikt om critici van de regering te intimideren en hen te dwingen te zwijgen. Volgens de OVV eindigen de meeste onderzoeken in Venezuela in het aanvaarden van de aanklacht, ook al is hij of zij onschuldig, of in het inactief stellen van de zaak. Anderzijds genieten personen die verdacht worden van het plegen van misdaden onder internationaal recht en mensenrechtenschendingen bijna volledige straffeloosheid. Aanklagers zijn terughoudend om klachten te ontvangen voor misstanden begaan door de FAES, en de families van degenen die tijdens de protesten van 2017 zijn gedood, hebben te maken gehad met 'alomtegenwoordige obstakels' om toegang te krijgen tot justitie, en de meeste onderzoeken naar deze sterfgevallen zijn niet gevorderd. Sommige familieleden hebben te maken gehad met bedreigingen en intimidatie door inlichtingendiensten en sommigen werden gedwongen om het land te verlaten. Het Venezolaanse orde- en veiligheidsapparaat vormt samen met de Venezolaanse justitie de hoeksteen van het repressiebeleid van de regering Maduro. Uit de informatie blijkt dat verschillende orde- en veiligheidsdiensten meewerken aan deze repressie. Hierbij wordt ook de CICPC genoemd. Uw verklaringen over de gang van zaken in uw kantoor, de juridische opvolging en de detentieomstandigheden in de cellen, de zogenaamde calabozo, van uw CICPC-kantoor in San Cristóbal bevestigen meer dan eens de vaststellingen die te lezen zijn in de bijgevoegde rapporten over een uitgehold en dysfunctioneel rechtssysteem, geplaagd door torenhoge corruptie en ten dienste van een repressieve overheid. Uit uw verklaringen over uw tewerkstelling in San Cristóbal blijkt niet alleen dat corruptie wijdverbreid was in het kantoor waar u werkzaam was maar dat corruptie veeleer verheven werd tot een van de standaardprocedures van uw leidinggevenden. Zo legt u uit dat wanneer u of uw collega's arrestanten overleverden aan uw overste, hij de case op zijn beurt voorlegde aan zijn oversten, gaande van rechtstreekse oversten tot personen behorende tot het ministerie van veiligheid. Na een socio-economische analyse van de arrestant in kwestie werd besloten dat de persoon zou worden voorgeleid of dat er geld voor zijn vrijlating zou worden gevraagd. De keuze van de arrestant werd bovendien gemanipuleerd aangezien deze vaak verkeerde informatie kreeg over de mogelijke straftermijnen die hem te wachten stonden. Hierdoor was de arrestant geneigd geld neer te tellen voor zijn vrijlating. De cellen voor voorlopige hechtenis in uw kantoor hadden bovendien geen al te beste reputatie. U beschrijft de omstandigheden er als onmenselijk, aangezien de cellen overvol zaten, er geen of amper adequate sanitaire voorzieningen waren, de gedetineerden er evenmin op medische verzorging konden rekenen en de familieleden van de gedetineerden moesten zorgen voor voedsel dat gemalen en in plastic zakken aan de cipiers of andere functionarissen afgeleverd moest worden. Daarnaast getuigt u ook over geweldpleging op de gedetineerden die in geval van een opstand in de cellen buitensporige proporties kon aannemen met soms doden tot gevolg en waarbij elk spoor van de geweldpleging werd verdoezeld voor controle-instanties. En tot slot heeft u weet van het feit dat beschuldigde of veroordeelde gedetineerden veel langer dan de voorgeschreven wettelijke termijn in de cellen van de CICPC vertoefden door de achterstand in de gerechtelijke opvolging (CGVS I, p. 8-11; CGVS II, p. 2-5; CGVS III, p. 17-21). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat het hoofdkantoor van de CICPC waar u tewerkgesteld was in San Cristóbal sterk politiek gekleurd was en regelmatig betrokken werd bij het repressiebeleid tegen politieke tegenstanders van het regime. Dit vooral in tijden van manifestaties. In het hoofdkantoor van San Cristóbal waren de bazen ofwel aangesteld door het regime ofwel het regime gunstig gezind. Kritiek op het regime of oppositiemening kon leiden tot een tuchtonderzoek, bestraffing of ontslag. U moest verplicht een carnet de la patria aanschaffen, escortes uitvoeren bij politieke marsen, politieke evenementen bijwonen en bij de gouverneursverkiezingen een foto nemen van uw stembrief om aan te tonen voor welke kandidaat u gestemd had (CGVS I, p. 20-21; CGVS II, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt verder dat de afdeling georganiseerde misdaad zich binnen de CICPC voornamelijk bezighield met politieke arrestaties en dat andere afdelingen, waaronder de uwe, daar eveneens bij betrokken konden worden (CGVS III, p. 15). U geeft aan dat u naast uw gewone werkzaamheden voor de antidiefstalbrigade eveneens meewerkte aan enkele arrestaties van politieke opposanten. Hierbij kregen u (en een collega) het rechtstreekse bevel van de chef van de CICPC in San C. Y. M. , of van de baas van de staat om opposanten te gaan arresteren

waarbij werd afgeweken van de wettelijke procedures (CGVS I p. 3; CGVS III, p. 21). U was zich terdege bewust van de het illegale karakter van deze arrestaties. U schetst immers zeer duidelijk het wettelijke kader van drie situaties waarbinnen arrestaties zonder aanhoudingsbevel mogen plaatsvinden in Venezuela (CGVS III, p. 13). Over het profiel van de personen die om politieke redenen en op illegale wijze werden gearresteerd verklaart u dat het nooit om befaamde politici of om partijleiders ging maar veeleer om laaggeplaatste opposanten. In het tweede onderhoud hebt u het over opposanten die aan het begin van hun politieke scène stonden, mensen die aan het roer van de manifestaties stonden en die logistieke steun verleenden aan de manifestaties. Veiligheidsdiensten zoals de Sebin, de nationale garde of de nationale politie richtten zich op een ander doelpubliek: zij hielden zich bezig met het arresteren van de manifestanten. In het derde onderhoud laat u blijken dat deze lage opposanten vaak studenten of studentenleiders waren die na infiltraties van andere veiligheidskorpsen of brigades, waaronder de afdeling georganiseerde misdaad van de CICPC, konden worden geïdentificeerd om vervolgens te worden gearresteerd (CGVS II, p. 3-5; CGVS III, p. 21). Gevraagd hoe vaak u iemand op illegale wijze moest arresteren, verklaart u in het tweede onderhoud aanvankelijk dat u geen exact cijfer per maand kunt geven, dat dit soort politieke arrestaties enkel voorkwam gedurende de manifestaties en dat het mogelijk om 3 à 4 arrestaties ging per manifestatie. Geconfronteerd met het feit dat er in 2017 bijzonder veel manifestaties plaatsvonden, wordt u gevraagd om specifiek te zijn over het aantal arrestaties op een bepaalde termijn. Hierop stelt u het antwoord niet te kennen. Vervolgens wordt u nogmaals de vraag gesteld over het aantal politieke arrestaties, waarop u bevestigt dat het om 3 à 4 arrestaties ging per manifestatie. U voegt eraan toe dat in uw vroegere zetel in Caracas politieke aanhoudingen de hele tijd voorkwamen (CGVS II, p. 5, 19). In het derde onderhoud geeft u echter aan dat u hooguit drie keer betrokken raakte bij een politieke arrestaties van leden van een politieke partij, ook nadat u geconfronteerd werd met het feit dat u eerder zei dat u arrestaties moest uitvoeren van mensen die instonden voor de logistiek van de manifestaties. U verduidelijkt dat u bij een van die drie arrestaties de arrestatie niet zelf uitvoerde maar het voorbereidende werk deed door als infiltrant op te treden (CGVS III, p. 21-22). Dat u in uw laatste onderhoud uw verklaringen bijstelt, is hoe dan ook opmerkelijk. Over de uitvoering van de arrestaties verklaart u dat u vooraf nooit wist of het om een politiek gemotiveerde arrestatie ging, aangezien u enkel een naam en adres kreeg of een fotokopie van de identiteitskaart van de persoon in kwestie maar nooit de reden achter de arrestatie werd vermeld. U wist met andere woorden niets van de persoon af (CGVS III, p. 21). Vervolgens moest u samen met een collega de arrestanten thuis opzoeken en inrekenen zonder arrestatiebevel. Dit ging gepaard met geweld: het toedienen van slagen, wurggrepen en tenslotte in de boeien slaan (CGVS II, p. 19-20). Gevraagd om over de twee arrestaties te spreken die u zelf uitvoerde te spreken, laat u opnieuw verstaan dat u niet wist wie de personen waren, dat het om leden van politieke partijen ging maar aangezien u zelf geen deel uitmaakte van een politieke partij, ook niet wist wie deze personen waren (CGVS III, p. 22). Toch lijkt het onwaarschijnlijk dat u de twee personen die u hebt gearresteerd, als het er effectief niet meer dan twee waren, niet meer zou herinneren of dat u iets over hun achtergrond zou weten of later te weten bent gekomen. Na de arrestatie werden de personen die u moest arresteren overhandigd aan M. , die op zijn beurt de Sebin contacteerde of de administratie zelf afhandelde via de afdeling georganiseerde misdaad. U weet niets over het verdere lot van deze personen (CGVS III, p. 23-24). U bent evenwel op de hoogte van de algemene procedure na de arrestatie van lage opposanten. Specifiek gevraagd naar wat er gebeurde met die personen waarop de CICPC zich richtte en de deelnemers van manifestaties, stelt u dat die personen de cel werden ingegooid om allerlei redenen, waaronder manifesteren, oproepen tot haat en vaderlandsvaderraad. Er werd een dossier opgemaakt naar gelang de rang van de manifestant. Ging het om een gewone manifestant, dan werd die voor de rechtbank gedaagd. Ging het om een politicus, dan zorgde de Sebin ervoor dat de persoon in de Helicoide terecht kwam (CGVS II, p. 4). Gevraagd of de opposanten van lagere rang bij jullie een andere behandeling kregen dan andere arrestanten, stelt u dat dit afhing van de beslissing van de oversten of de rechter. Zij bepaalden of de personen al dan niet dienden te worden geslagen afhankelijk van de informatie die ze moesten geven. Het was immers zo dat men in sommige gevallen te weten wilde komen wie de arrestanten had geleid. Met die informatie kon de Sebin de leidersfiguren te pakken krijgen. Vaak kwamen de personen met een zeker politiek profiel niet in de cellen van het CICPC-kantoor terecht maar gingen ze meteen naar een penitentiair centrum om op die manier een signaal te sturen naar de buitenwereld van wat er gebeurt met regeringstegenstanders (CGVS II, p. 4; CGVS III, p. 23-24). Wat de methodes betreft die toegepast werden om informatie aan de politieke arrestanten te ontlokken, weet u dat de arrestanten fysiek werden aangevallen, hoewel u geen volledig zicht beweert te hebben op de exacte methodes die werden gebruikt. U weet enkel met zekerheid te zeggen dat er slagen werden toegediend en dat er op toegezien werd dat er geen sporen van geweld zichtbaar waren rond de handboeien. Naast fysieke methodes, werden er ook meer psychologische methodes gebruikt om informatie los te wrikken en om de arrestanten te intimideren. Zo werden de arrestanten zelf en hun familieleden bedreigd en werden er net zoals bij arrestanten zonder politiek profiel onwaarheden verteld omtrent de wettelijke procedures. Wanneer iemand uit de biecht klapte en de naam van een leidinggevend figuur gaf, dan kon

het zijn dat de arrestant vrijuit ging, maar dat hij achteraf toch nog aangehouden werd en de leidinggevende figuur ook. U stelt in beide onderhouden niet bij dergelijke verhoren aanwezig te zijn geweest wanneer er geweld werd gebruikt, maar u was tevoren wel aanwezig om de deur te bewaken. U verliet de verhooruimte van zodra er geweld werd gebruikt en ging dan twee kantoren verderop zitten. Van daar kon u alles nog horen maar hoefde u het niet te zien. U verklaart dat u zich niet konden vinden in het gebruik van geweld en dat u flikker genoemd werd omdat u weigerde aanwezig te zijn op die momenten. Van nieuwelingen zoals u werd wel verwacht dat u dergelijke methodes ook zou aanleren (CGVS II, p. 4-5; CGVS III, p. 22-23). Zoals eerder gezegd, stelt u dat er tijdens manifestaties undercoveragenten actief waren die opnames maakten en informatie vergaarden waarna enkele dagen later de arrestaties van de geïdende personen volgden. U verklaart eind 2016 of begin 2017 één keer op bevel van hogeraf als undercover agent/infiltrant te hebben opgetreden tijdens een manifestatie, waarbij het doel was de leidersfiguur onder de studenten te identificeren met het oog op arrestatie. Over uw werkwijze zegt u dat u aangezien u jong lijkt u makkelijk voor een universiteitsstudent kon doorgaan en in burgerkleren naar een manifestatie ging. U filmde daarbij de manifestatie, zocht de leiders en aanvoerder, benaderde die personen, filmde hen en won vervolgens informatie over hen in. Dit deed u door vriendschap te sluiten, een band te smeden en op uw kosten iets te gaan drinken, waarbij de personen in kwestie hun mond voorbijpraatten en u op die manier de nodige informatie verkreeg over de leidersfiguren. Drie dagen lang voerde u onderzoek: op de eerste dag kwam u de erachter wie de persoon was die u diende op te sporen, uw doelwit; de tweede dag zocht u toenadering tot die persoon en de derde dag sloot u een soort vriendschap met als doel de nodige informatie uit uw doelwit te halen. Zo kwam u te weten dat de persoon deel uitmaakte van een oppositiepartij en dat hij studenten ertoe aanzetten te protesteren - iets wat u als recherche in de kiem diende te smoren. U noemt hem een onruststoker die voor heel wat oproer zorgde. Gevraagd naar de naam van de persoon, moet u het antwoord schuldig blijven. U herinnert zich zijn naam niet meer. Over het verdere verloop van de operatie verklaart u dat de persoon in kwestie werd opgepakt door de dienst georganiseerde misdaad van de CICPC maar u weet niet wat er vervolgens met de persoon gebeurde (CGVS III, p. 14-15). Hierbij maakt het CGVS de bedenking dat er logischerwijze wel verwacht zou worden dat u de naam van deze persoon nog zou kennen, zeker omdat u slechts eenmalig een undercoveractie tot een goed einde bracht die net als doel had de identiteit en woonplaats van het doelwit uit te zoeken. Uit uw eerder vermelde verklaringen over de politieke arrestanten kan echter afgeleid worden dat deze persoon ofwel in de handen van de Sebin belandde ofwel bij de dienst georganiseerde misdaad van de CICPC terecht kwam. Het opsporen en arresteren van politieke opposanten zowel van lage als hoge rang van het Venezolaanse overheid als onderdeel van het repressiebeleid van de Venezolaanse regering, zijn handelingen die onder de bepalingen van een misdaad tegen de menselijkheid vallen. Artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid één van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamenlijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt." In artikel 7, §2, a) van het Statuut van Rome wordt verduidelijkt dat onder een "aanval tegen een burgerbevolking" dient te worden verstaan "een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met de oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of ter organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval". Het is niet vereist dat de daden (de 'aanval') waarvan sprake in artikel 7 gericht zijn tegen de volledige bevolking van een bepaald territorium. Zoals het ICTY heeft verduidelijkt, doelt het concept 'bevolking' op misdrijven van een collectieve aard waardoor geïsoleerde daden buiten het werkingsgebied vallen. (EASO, Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, p.22) In casu is uw betrokkenheid bij het repressiebeleid als ambtenaar van de CICPC geloofwaardig. Tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS beschreef u gedetailleerd en op omstandige wijze uw rol, uw verantwoordelijkheden en uw activiteiten hiervoor. Zoals uit het bovenstaande blijkt, hebt u een substantiële of wezenlijke bijdrage geleverd aan het plegen van de hierboven beschreven misdaad. Uw bijdrage, intentioneel geleverd met kennis van de feiten, aan dit misdrijf had een rechtstreekse en wezenlijke invloed op het begaan ervan.

Immers, indien niemand uw rol had vervuld, zou dit misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op eenzelfde wijze plaatsgevonden hebben. Er bestaat ontegensprekelijk een direct verband tussen uw optreden als CICPC-agent en de gepleegde misdrijven ten aanzien van de arrestanten. Er bestaan dan ook voldoende ernstige redenen die uw individuele verantwoordelijkheid bij het uitvoeren van de in artikel 1, paragraaf F (a) van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven aantonen. U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die kunnen doen besluiten dat u niet betrokken was bij misdrijven en daden die onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie vallen of die u vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid. Uit uw verklaringen komt in de eerste plaats naar voren dat u een opleiding strafonderzoek volgde met als doel toe te treden tot de CICPC, wat uiteindelijk in 2014 gebeurde. Uw beweegredenen voor uw toetreding waren dat u van onderzoekwerk hield, delinquentie wilde bestrijden en mensen wilde helpen (CGVS I, p. 6-7). Hoewel u stelt dat u tijdens uw opleiding nooit geconfronteerd werd met de wantoestanden waar u later getuige van werd (CGVS I, p. 2-3), moet hierbij toch een kanttekening worden geplaatst. De overheidsinstellingen waren toen al gepolitiseerd en het is weinig waarschijnlijk dat u hier niet van op de hoogte was. Bovendien was u aanvankelijk tewerkgesteld in Caracas waar de CICPC in 2015 ingeschakeld werd bij de Operaciones de la Liberación de Pueblo of de operaties ter bevrijding van het volk. Het officiële doel hiervan was de stijging van de misdaadcijfers in het land tegen te gaan. Deze operaties kregen echter een kwalijke reputatie omwille van het geweld waarmee de deelnemende orden veiligheidsdiensten te werk gingen en zich daarbij schuldig maakten aan onder andere buitengerechtelijke moorden en mishandeling van gevangenen. In de periode dat u bij de CICPC aan het werk was, zag u zoals gezegd de corruptie en de politieke greep op de instelling en haar ambtenaren steeds toenemen. In uw eerste onderhoud geeft u aan dat de toenemende corruptie en het politieke klimaat waarbinnen u moest opereren ertoe leidde dat u uw ontslag wilde nemen (CGVS I, p. 21). Gevraagd wat u van de gang van zaken vond in het kantoor in San Cristóbal, zegt u dat het u slecht leek maar dat u er niets tegen ging ondernemen, zolang men niets tegen u ging ondernemen (CGVS II, p. 3). Op de vraag of het niet enorm frustrerend was dat u die uw werk naar behoren deed sommige delinquenten vrijuit zag gaan na een financieel akkoord met uw oversten, antwoordt u dat het effectief zo was maar dat u er niets aan kon veranderen. U vreesde dat u als ambtenaar onder het bewind aan een intern onderzoek zou worden onderworpen of erger nog dat u kon worden gearresteerd en men u zou doen verdwijnen. Gevraagd om welke reden u evenwel bleef werken voor de CICPC, stelt u dat u op de een of andere manier wel uw werk kon doen en als u een of twee criminelen te pakken kon krijgen dat een reden was tot trots (CGVS II, p. 3). Hoewel u de wantoestanden bij de CICPC noemde als een van de redenen voor uw ontslag, moet evenwel opgemerkt worden dat u bij uw terugkeer enigszins hoopte u opnieuw te incorporeren in de CICPC ook al was de regering Maduro nog steeds aan de macht. U verklaart deze keuze door uw nood aan bescherming. U had in de drie jaren bij de CICPC een groot aantal mensen gearresteerd en dus een rist vijanden gemaakt, waardoor u niet meer onbeschermd of ongewapend in Venezuela kan leven (CGVS II, p. 13). Wat betreft de illegale arrestaties die u diende uit te voeren van onder andere opposanten, werd u gevraagd naar de mogelijkheden om deze bevelen te ontlopen of deze bevelen te weigeren. Hierop antwoordt u dat dit had kunnen leiden tot een intern onderzoek bij de Inspectoría, een bestraffing van de baas tegen de werknemer zoals iedere dag de wacht houden, de cellen bewaken, een gevangenisstraf omwille van ongehoorzaamheid of een afzetting uit het ambt (CGVS II, p. 20). Op het einde van het derde onderhoud, wanneer u geconfronteerd wordt met de mogelijkheid tot uitsluiting van de internationale bescherming en u nogmaals gevraagd wordt om welke redenen u zolang voor een instelling werkte waar onwettige en politieke arrestaties plaatsvonden en tevens gevangenen in slechte omstandigheden werden opgesloten, antwoordt u dat u geen vat had op die detentie-omstandigheden en dat u niets kon aan veranderen aan de gang van zaken (CGVS III, p. 24). Het feit dat u niets kon veranderen aan de gang van zaken pleit u nog niet vrij van uw individuele verantwoordelijkheid met betrekking tot de politieke arrestaties. Dat u niet eerder ontslag nam, wijt u aan economische redenen. U had niet het geld om het land te verlaten en vreesde represailles als u uw ontslag had ingediend en in Venezuela was gebleven (CGVS III, p. 25). Hierbij moet opgemerkt worden dat u dichtbij de Colombiaanse grens woonde, waardoor uw economische motief onmogelijk kan standhouden. Als u werkelijk niet akkoord ging met de gang van zaken binnen de CICPC en vreesde voor uw leven na uw ontslag, zou verwacht zijn dat u het land al lang had verlaten. U neemt uiteindelijk pas ontslag wanneer de omstandigheden, uw onderzoek dat leidt naar (...) en (...), u daartoe dwingen. De moeilijke economische omstandigheden in uw land kunnen dus geen verschoningsgrond vormen voor het feit dat u deel bleef uitmaken van de CICPC en zodoende illegale arrestaties diende uit te voeren. Daarnaast onthefte het feit dat u handelde op bevel van een superieuren, u niet van uw individuele verantwoordelijkheid en verschoont het geenszins dat u medeplichtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid. Immers, opdat het bevel van hogerhand als verschoningsgrond kan worden aanvaard, dient aan drie cumulatieve voorwaarden te zijn voldaan: (i) de persoon in kwestie was wettelijk verplicht om het bevel te gehoorzamen, (ii) de persoon was zich onbewust van de onwettige aard van het bevel, en (iii) het bevel mag niet manifest onwettig zijn geweest (artikel 33, §1 Statuut van Rome; UNHCR,

Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 September 2003., par.22). In casu is aan deze tweede voorwaarden geenszins voldaan. Op basis van uw verklaringen blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud dat u, die bovendien criminologie en strafonderzoek had gestudeerd en van wie verondersteld mag zijn een goed achtergrondkennis te hebben gehad, bijzonder goed op de hoogte was van de onwettigheid van de arrestaties (CGVS, p. 13). Gezien het geheel aan bovenstaande objectieve vaststellingen moet dan ook worden vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat u wetens en willens medeplichtig bent aan misdrijven tegen de menselijkheid waarbij u handelde met intentie en met kennis van de praktijken en waarbij geen enkele omstandigheid u van uw individuele verantwoordelijkheid ontheft. U moet dan ook worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig art. 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1, par. F (a) en (b) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Bijgevolg dient u om dezelfde redenen te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van art. 55/4 van de Vreemdelingenwet. De documenten die u voorlegde, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart, rijbewijs en documenten met betrekking tot de CICPC (uw werkbadge en werktattest) ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit, identiteit, studies, beroep en reisweg. De documenten met betrekking tot uw ontslag, uw actieve status bij de CICPC, de foto's van uw verwondingen, de ziekte van uw moeder en de informatie over de bendeleiders, houden verband met uw asielrelaas. Dit en de voorgaande elementen staan in deze beslissing niet ter discussie. De opmerkingen die u formuleerde op de notities van het gehoor, betreffen verduidelijkingen van bepaalde passages en rechtzettingen van typfouten. Hiermee werd rekening gehouden in de beoordeling. Hoe dan ook moet hierbij worden opgemerkt dat deze opmerkingen geen ander licht kunnen werpen op de gemaakte beoordeling. Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Venezuela. Het CGVS is van oordeel op basis van uw verklaringen over uw profiel en activiteiten als ambtenaar van de CICPC en de door u aangehaalde feiten in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, dat u een vrees voor vervolging hebt in geval van terugkeer. Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is, is terug te vinden in het administratieve dossier.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat verzoeker niet mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, Venezuela.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. Deze betwist dat de handelingen die de verzoekende partij gesteld heeft in de periode dat ze werkzaam was in de deelstaat Tachira binnen het toepassingsgebied van artikel 1F, a van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), vallen.

De verzoekende partij haalt aan dat zij tot driemaal toe uitgebreid werd gehoord, ze gedetailleerde verklaringen afgelegd heeft dewelke steeds strookte met haar eerdere verklaringen, alsook dat ze verschillende stukken neergelegd heeft. Ze vervolgt dat de bestreden beslissing betrekking heeft op de handelingen die ze stelde in de periode van eind 2016-begin 2017 tot december 2017 toen ze werkzaam was bij de CIPC in de deelstaat Tachira. Het betreft aldus een periode van één jaar. Ze stelt dat ze gedurende dat jaar hoofdzakelijk voor de antidiefstalbrigade gewerkt heeft. Het is in het kader daarvan dat zij uitkwam op een criminele bende dewelke overigens steun zou krijgen van corrupte leden van de regering. Gedurende deze periode is zij dan ook intensief bezig geweest met het onderzoek naar deze personen totdat ze voldoende bewijzen verzameld had om deze personen te arresteren.

De verzoekende partij vervolgt dat ze daarnaast slechts enkele keren het bevel kreeg om over te gaan tot de arrestatie van opposanten, hetgeen in totaal een drietal personen betrof, waarvan zij slechts in één geval als infiltrant optrad. Ze betwist dat ze zich bewust was van het illegaal karakter van deze arrestaties zoals de verwerende partij betoogt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij betoogt dat zij als politieambtenaar van de laagste rang slechts het bevel kreeg van de chef van de CICPC om bepaalde

personen te arresteren, maar zonder dat haar bijkomende informatie werd gegeven. Ze stelt dat ze ook geen achtergrond had om zich op te baseren in het kader waarvan deze arrestaties werden uitgevoerd en of deze al dan niet wettelijk waren. Er werd haar slechts het bevel gegeven om over te gaan tot de arrestatie van deze personen omdat zij zich manifesteerden in protesten en onrust stookten. De verzoekende partij vervolgt dat zij als laagste in rang binnen de CICPC slechts instond voor de arrestatie maar geen enkele rol speelde in de verdere procedure. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar de verklaringen die ze tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegd heeft. Ze benadrukt dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij in de desbetreffende periode intensief bezig was met haar onderzoek binnen de antidiefstalbrigade. Daarenboven werd zij als lid van de antidiefstalbrigade slechts uitzonderlijk ingezet voor deze taken, want over het algemeen werd deze taak toevertrouwd aan een andere dienst. Wederom verwijst de verzoekende partij naar haar verklaringen afgelegd in het persoonlijk onderhoud. Ze benadrukt dat haar aandeel in het opsporen en arresteren van politieke opposanten dan ook *nihil* tot uiterst minimaal is, daar ze niet betrokken was bij het opsporen van politieke opposanten, daar zij slechts het bevel kreeg tot arrestatie van personen waarbij ze niet altijd op de hoogte was dat het om een politieke opposant dan wel een manifestant ging. Ze hield zich hoofdzakelijk bezig met het oplossen van diefstallen binnen de antidiefstalbrigade.

In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat haar enige individuele verantwoordelijkheid treft. Ze onderstreept dat ze slechts een drietal arrestaties uitgevoerd heeft, en dat dit niet als een substantiële of wezenlijk bijdrage van een repressiebeleid kan beschouwd worden.

De verzoekende partij meent dat er in haar hoofde minstens voldoende verschoningsgronden zijn om haar vrij te pleiten.

Ze stelt dat van zodra zij de mogelijkheid had om het land te verlaten en vanaf het moment dat bleek dat al haar inspanningen om de corruptie in de kiem te smoren, toch geen effect zouden hebben ze uit Venezuela gevlucht is. Zij stelt dat: *“Verzoeker werkte nog maar één jaar in het CICPC te San Cristobal en had na één jaar als ambtenaar al zoveel vijanden opgebouwd dat hij onmogelijk als burger in de maatschappij kon leven (CGVS III p25). Verzoeker had dan ook geen andere keuze dan wachten tot hij voldoende geld had verzameld om bij het indienen van zijn ontslag het land te kunnen ontvluchten. Dit alleen al toont aan dat verzoeker in deze periode al het nodige deed om weerstand te bieden en niet mee te gaan in deze praktijken.*

Het CGVS stelt ten onrechte dat de moeilijke economische omstandigheden niet kunnen worden opgeworpen als verschoningsgrond daar verzoeker dichtbij de Colombiaanse grens woonde en dus gemakkelijk zou kunnen vluchten zonder daartoe de nodige financiële middelen te hebben. Verzoeker is het hier niet mee eens. Uiteraard stopt het vluchten niet enkel bij het oversteken van de grens, hetgeen ook nog enige afstand was. Daarnaast had verzoeker de financiële middelen nodig om zich verder te verplaatsen en onderdak te zoeken. De bedoeling van verzoeker was om in Costa Rica te geraken om naar zijn broer te gaan.”

2.2. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij enkel de bestreden beslissing en haar *pro deo*-aanstelling.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen

op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

5.2. Uit de EASO Venezuela country focus blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden geïdendeerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslid die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog als laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’, alsook p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de colectivos. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen geïdendeerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 ‘risico voor low-level demonstranten en opposanten’ alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

Het loutere gegeven dat de verzoekende partij voor het CICPC tewerkgesteld was volstaat niet om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoekende partij om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat zij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoekende partij moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt, waarbij van haar mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geïdendeerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat een verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

5.3. Naast haar paspoort, identiteitskaart en rijbewijs, die louter betrekking hebben op haar persoonsgegevens die hier verder niet ter discussie staan, brengt de verzoekende partij nog verschillende documenten bij die betrekking hebben op haar tewerkstelling bij de CIPC waaronder haar badge, haar werkattest en een aanvaarding van haar ontslag. De verzoekende partij verklaart dat ze in 2015 overgeplaatst werd van Caracas naar Táchira, maar dat ze in de periode 2016 tot februari 2017 ook gewerkt heeft in de deelstaat Mérida (NPO 2 juli 2020, p. 4-5). Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze op het ogenblik van haar ontslag speurder agregado/attaché was. Ze verklaart dat dit de tweede rang is, maar ze de badge niet kon krijgen daar ze haar ontslag gegeven had (NPO 2 juli 2020, p.7). In Táchira werkte de verzoekende partij in het kantoor van San Cristóbal (NPO 2 juli 2020, p.8).

Alhoewel de verzoekende partij enerzijds verklaard heeft dat zij aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud een kopie van haar badge genomen heeft (NPO 2 juli 2020, p.3) en anderzijds verklaarde dat haar vriend, via een secretaresse die hij goed kende, een foto van haar badge gegeven heeft toen ze teruggekeerd was naar Venezuela op 30 januari (NPO 2 juli 2020, p. 26), wordt het profiel van de verzoekende partij als ambtenaar bij het CIPC niet betwist en geloofwaardig geacht. Op basis van de bijgebrachte documenten en afgelegde verklaringen wordt *in casu* niet betwist dat de verzoekende partij tewerkgesteld was bij de CIPC vanaf midden 2014. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij in Táchira in het kantoor van San Cristóbal tewerkgesteld was. Dit gegeven wordt ook niet door de commissaris-generaal betwist.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de CIPC de eenheid is die belast is met de meeste misdaadonderzoeken en valt onder het ministerie van Binnenlandse Zaken, Justitie en Vrede. De CIPC doet onder andere onderzoek naar eigendomsdelicten, geweldsdelicten, fraude en kidnapping. De CIPC heeft volgens OSAC speciale arrestatieteams die verantwoordelijk zijn voor gevaarlijke arrestaties en gijzelingen. Deze politie-eenheid dient eveneens als Venezuela's vertegenwoordiger bij Interpol. Deze politie-eenheid beschikt over ongeveer 8000 agenten (Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland, Algemeen ambtsbericht Venezuela 2020, p.77 en EASO, COI Focus Venezuela, august 2020, p.27).

5.4.1. De voornaamste reden waarom de verzoekende partij niet naar Venezuela kan terugkeren is haar betrokkenheid bij een onderzoek naar specifieke personen die verantwoordelijk waren voor de verdeling van CLAP-boxen op vraag van de overheid, maar uiteindelijk slechts 20% van de boxen verdeelden en de overige boxen naar Colombia of aan woekerprijzen verkochten. De personen die tijdens het onderzoek in het vizier kwamen waren J.D. en B.F, twee bendeleiders die eveneens banden hadden met de lokale overheden. De verzoekende partij verklaart dat op 25 mei 2019 deze bendeleiders werden opgepakt omwille van smokkel en terrorisme (NPO 2 juli 2020, p.19), maar dit stond los van het onderzoek dat zij gevoerd had.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat dat het CLAP-programma inderdaad onderhevig is aan corruptie. Overheidsfunctionarissen en hogere militairen hebben volgens het U.S. Department of the Treasury (het ministerie van Financiën van de VS) miljoenen euro's verdiend aan het afsluiten van te dure contracten en het doorverkopen van de pakketten op de zwarte markt. De personen en organisaties die over het beheer van de CLAP-voedselpakketten en de verspreiding ervan gaan verkrijgen hierdoor een bepaalde machtspositie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 20-21). Verder valt in de landeninformatie te lezen dat volgens zowel een vertrouwelijke als een openbare bron niet Maduro de controle over de colectivos heeft, maar luisteren ze naar twee andere kopstukken binnen de overheid, namelijk Diosdado Cabello, voorzitter van het ANC en Freddy Bernal, oud-politiecommandant en ex-burgemeester van de gemeente Libertador in Caracas (Algemeen ambtsbericht, Venezuela 2020, p.86).

5.4.2. Aldus rijst de vraag of de verzoekende partij effectief betrokken was bij een onderzoek naar corruptieschandalen bij de verdeling van CLAP-voedselboxen in Táchira zoals zij voorhoudt. De verzoekende partij verklaart dat ze alle informatie aangaande het onderzoek naar de bendeleden J.D. en B.F op haar laptop opgeslagen had, maar dat men op 16 december 2017 zowel haar laptop als het dossier afgenomen heeft (NPO 2 juli 2020, p.19, NPO 11 september 2020, p.8). Aldus kan ze geen verdere informatie met betrekking tot het onderzoek dat zij gevoerd heeft voorleggen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en

aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4.3. De verzoekende partij haalt aan dat ze in 2017 samen met twee andere collega's aan een onderzoek begonnen is over een specifieke bende die werkzaam was in Táchira (NPO 2 juli 2020, p.17). Dit onderzoek was hen niet toegewezen. De verzoekende partij heeft dit onderzoek samen met de twee andere collega's op eigen initiatief opgestart op basis van geruchten die ze gehoord hadden (NPO 2 juli 2020, p.17). Ze verklaart dat ze ongeveer twee maanden aan dit onderzoek gewerkt hebben, maar ze hebben hier nooit voltijds aan gewerkt. Echter tijdens het derde persoonlijk onderhoud wanneer haar gevraagd wordt om in detail te vertellen hoe ze aan dit onderzoek begonnen is en wat ze allemaal ontdekt heeft, geeft de verzoekende partij geen tijdsaanduiding over de start van haar onderzoek. Ze verwijst enkel dat ze geruchten gehoord heeft nadat ze een tijd in Táchira gewerkt had en een tijd later aan het onderzoek begonnen is (NPO 12 maart 2021, p.4). Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze aan het onderzoek begonnen is het jaar dat de overheid met de voedselbedeling begonnen is voor mensen met minder middelen (NPO 12 maart 2021, p.4). Uit de landeninformatie blijkt dat de 'The Local Committees for Supply and Production' (CLAP, Comités Locales de Abastecimiento y Producción) in 2016 opgericht zijn (EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p.36). Aldus blijkt dat de verzoekende partij het begin van haar onderzoek op een heel ander moment situeert dan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, nochtans betreft het een kernaspect van haar vluchtrelaas. In dit opzicht zou haar onderzoek dan ook geen twee maanden geduurd hebben zoals ze oorspronkelijk verklaard heeft, maar dan heeft haar onderzoek een aantal maanden geduurd. Verder spreekt de verzoekende partij zich tijdens het derde persoonlijk onderhoud ook tegen. Enerzijds verklaart ze dat toen ze verder onderzoek deed ze gestoten is op een spaarrekening (NPO 12 maart 2021, p.4), om anderzijds verder tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren dat ze geen weet heeft van een bankrekening daar de bendeleden alles cash betaalden (NPO 12 maart 2021, p.5). Dat de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen afgelegd heeft over voormelde kernaspecten van het onderzoek waaraan ze gewerkt zou hebben, alsook die de aanleiding vormde van haar ontslag uit de CICPC en tot haar vertrek uit Venezuela geleid hebben, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

Voorts haalt de verzoekende partij aan dat zij en haar collega's voldoende bewijzen verzameld hadden voor een arrestatie of een opsluiting van de bendeleden J.D. en B.F. Ze verwijst hierbij naar bewijsmateriaal verzameld via foto's, videocamera's die in de buurt hingen, escortes die hen veel informatie gegeven hebben en telefonische geluidopnames (NPO 2 juli 2020, p.17). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij aan dat ze foto's had van de lijfwachten van J.D. en van de opslagplaatsen van de smokkelwaar. Ook was ze in het bezit van de verhalen die de lijfwachten hadden verteld en beelden van beveiligingscamera's waarop te zien was hoe ze de goederen meenemen die bestemd waren voor de armen (NPO 11 september 2020, p.7). De verzoekende partij verwijst in dit persoonlijk onderhoud niet meer naar de verhalen van de escortes, maar naar de lijfwachten, terwijl ze tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet verwees naar de "verhalen" die ze van de lijfwachten vernomen had. Wederom legt de verzoekende partij met betrekking tot een kernaspect van haar vluchtrelaas geen consistente verklaringen af.

De geloofwaardigheid van haar deelname aan voormeld onderzoek wordt verder ondermijnd door haar verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat ze geen namen van lijfwachten kan geven en bovendien stelt dat ze niet weet wie tot de bende van D. behoort (NPO 11 september 2020, p.14). Dit is geenszins verenigbaar met haar eerdere verklaringen dat lijfwachten haar "verhalen" hadden verteld. In het derde persoonlijk onderhoud geeft de verzoekende partij aan dat ze getuigen had die bereid waren verklaringen af te leggen in de rechtbank (NPO 21 maart 2021, p.6).

Verder in het derde persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij aan dat de getuigen waarvan in voormeld onderhoud sprake is, personen waren die door de bendeleden geschaad waren, geen overheidsmiddelen meer kregen, door hen bedrogen werden of vernederd waren (NPO 21 maart 2021, p.7). De verzoekende partij verwijst noch naar de informatie die ze van de escortes vernomen had, noch naar de 'verhalen' van de lijfwachten. Bovendien heeft zij noch tijdens het eerste noch tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij over dergelijke getuigen beschikte.

Voorts verklaart de verzoekende partij tijdens het derde persoonlijk onderhoud dat de lijfwachten erachter gekomen waren dat zij onderzoek naar hun leiders deed en zij daarom op haar kwaad waren. Ze zouden ook naar haar op zoek gaan (NPO 21 maart 2021, p.9). Deze informatie heeft een vriend die in de buurt van een opslagplaats een stokerij had, haar verteld hebben wanneer ze er iets gedronken zou hebben

toen zij beslist had om Venezuela te verlaten (NPO 21 maart 2021, p.9). Ook dit element heeft de verzoekende partij niet eerder aangehaald. Daarenboven zijn er geen indicaties dat de lijfwachten inderdaad naar de verzoekende partij op zoek gingen.

Tijdens het derde persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij plots de persoon van C.C. aan, een kennis die een cruciale rol gespeeld heeft in het verzamelen van informatie. Het is dankzij hem dat zij in het bezit kwam van audiomateriaal, van foto's van het bendelid B. Noch tijdens het eerste noch tijdens het tweede persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij deze persoon vermeld. Nochtans heeft hij een cruciale rol gespeeld in het voorgehouden onderzoek van de verzoekende partij naar de bendeleden. Wederom ondermijnt dit de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas van de verzoekende partij. De verzoekende partij verklaart voorts dat zij naar de winkel (een reparatiecentrum) van een kennis gegaan is voor de "reparatie van een gsm". Deze kennis is C.C. Deze kennis zou aangehaald hebben dat hij samen met B. werkte, waarop de verzoekende partij zei dat zij ambtenaar was bij de inlichtingendienst. Deze kennis zou dan aangegeven hebben dat de verzoekende partij op hem kon rekenen. Telkens als de verzoekende partij naar het reparatiecentrum ging toonde deze kennis audio's en foto's aan de verzoekende partij die de verzoekende partij telkens opsloeg in het dossier dat zij aanlegde. Volgens de verzoekende partij gaf deze kennis haar alle informatie uit angst om zelf aangehouden te worden (NPO 21 maart 2021, p.6). Het is weinig aannemelijk dat deze kennis zonder meer aan de verzoekende partij vermeld zou hebben dat hij met B., één van de bendeleden waarnaar de verzoekende partij onderzoek gevoerd zou hebben, samenwerkte gelet op de geschetste profiel van voormeld bendelid waaruit blijkt dat het een machtige persoon is. De verzoekende partij stelt zelf tijdens het derde persoonlijk onderhoud dat B. goed geïnformeerd was en niet terugdeinsde om represailles te nemen op personen die hun uitweg bij de recherche zochten (NPO 21 maart 2021, p.7).

De verzoekende partij vervolgt dat ze het aanhoudingsbevel om twee bendeleden, namelijk J.D. en B.F. aan Y.M. (NPO 2 juli 2020, p.18), de baas (NPO 2 juli 2020, p.8), heeft gevraagd, maar zou dit niet aan de verantwoordelijke van haar eenheid gevraagd/gemeld heeft. Haar baas zou haar dan uitdrukkelijk gezegd hebben dat ze deze bendeleden niet verder mocht onderzoeken en dat het haar carrière en vrijheid kon kosten, daar ze banden met de gouverneur hadden en de gouverneur stuurt de CICPC aan. Ze haalt aan dat ze een lichte discussie met Y.M. had en de dag daarop haar ontslag ingediend heeft (NPO 2 juli 2020, p.18). Nadat ze de notities van het persoonlijk onderhoud gekregen heeft, verbetert de verzoekende partij dit gegeven en geeft ze aan dat ze op 20 december 2017 haar ontslag ingediend heeft. Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze dit hierna ook met de baas van het kantoor heeft trachten te bespreken. Deze persoon zou haar gevraagd hebben hoe het in haar opgekomen was om met die personen bezig te zijn. Volgens de verzoekende partij was hij op de hoogte van haar onderzoek daar de baas zijn vrije tijd met J.D. spendeerde zoals blijkt uit de foto's die zij via het nummer van Whatsapp gevonden had (NPO 2 juli 2020, p.18-19). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bevestigt de verzoekende partij dat Y.M. met J.D. omgaat. Hierbij verwijst de verzoekende partij naar een bijeenkomst met kerstmis voor ambtenaren in 2016 waar zij ook aanwezig was (NPO 11 september 2020, p.6), maar ze geeft eveneens uitdrukkelijk aan dat tijdens haar onderzoek naar J.D. ze geen bijeenkomsten tussen Y.M. en J.D. gezien heeft (NPO 11 september 2020, p.6). Wederom zijn de verklaringen van de verzoekende partij op dit punt weinig consistent. Daarenboven is het in de door de verzoekende partij geschetste context heel weinig aannemelijk dat zij Y.M. benaderd heeft om een arrestatiebevel te vragen, des te meer omdat zij dit onderzoek op eigen initiatief gestart heeft. Haar verklaringen dat alhoewel Y.M. banden had met J.D. zij toch van mening was dat hij zou instemmen met het arrestatiebevel daar deze bendeleden de gemeenschap schade berokkenden alsook omdat Y.M. eerder al personen uit het kantoor opgepakt had die banden hadden met andere gearresteerden of delinquenten (NPO 11 september 2020, p.7), doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat net omdat ze voorhoudt dat Y.M. zelf banden heeft met J.D.

Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij aan dat ze pas met de baas van de brigade, met name A.F., gesproken heeft nadat ze met Y.M. had gesproken en kwaad was over diens reactie, zoals eerder reeds aangehaald werd. De verzoekende partij preciseert dat zij vermoedde dat hij reeds op de hoogte was van het onderzoek (NPO 2 juli 2020, p.18), terwijl ze tijdens het tweede onderhoud daarentegen verklaard heeft dat ze met A.F. op 15 december 2017 gesproken had. Dit gesprek zou hebben plaatsgevonden vooraleer ze het gesprek met Y.M. aangevraagd had daar dit de werkwijze is (NPO 11 september 2020, p.8). Redelijkerwijze kan van de verzoekende partij verwacht worden dat ze omtrent het gesprek met A.F. ook eenduidige verklaringen zou afgelegd hebben.

Verder valt in het persoonlijk onderhoud te lezen dat na het gesprek met Y.M. zij haar ontslag met A.F. besproken heeft. Hij raadde haar aan om het niet in te dienen (NPO 11 september 2020, p.9). Later uit

het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit gesprek op 20 december 2017 plaatsgevonden heeft (NPO 11 september 2020, p.10-11). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij plots dat haar vriend J.O. haar aangeraden heeft om haar ontslag in te dienen, indien ze het land wou verlaten (NPO 11 september 2020, p.17). Nochtans werd haar eerder tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of ze haar ontslag met iemand besproken heeft, en in dit verband verwijst de verzoekende partij enkel naar haar gesprek met A.F. Redelijkerwijze kan men van de verzoekende partij verwachten dat ze toen reeds naar J.O. zou verwezen hebben, daar deze vriend eveneens bij de politie werkzaam was, en niet pas wanneer ze geconfronteerd werd met de stempel van 18 december 2017 in haar paspoort. Aldus legt de verzoekende partij wederom geen coherente verklaringen af omtrent een kernaspect van haar asiolverhaal.

Daarenboven verklaart de verzoekende partij enerzijds tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat ze, nadat ze haar ontslag gegeven had op 20 december 2017, een vriend gecontacteerd had om de grensoversteek te plannen (NPO 11 september 2020, p.11), maar anderzijds blijkt uit haar verklaringen dat ze al eerder met J.O., de persoon die haar met de grensovergang geholpen heeft, had gesproken. Dit is de persoon die haar aangeraden heeft om terug te keren naar Venezuela, haar ontslag in te dienen en dan pas te vertrekken. Immers uit het tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat wanneer de verzoekende partij met een stempel in haar paspoort van Servicio Administrativo de Identificación, Migración y Extranjería (hierna: Saime) van 18 december 2017 geconfronteerd wordt, ze erkent dat ze het land ging verlaten, maar dat haar vriend J.O. zei dat dit moeilijk was waardoor de verzoekende partij teruggekeerd is om daarna opnieuw Venezuela te verlaten (NPO 11 september 2020, p.16). De verzoekende partij erkent dat ze oorspronkelijk Venezuela wou verlaten zonder haar ontslag in te dienen, maar dat hij haar dit afgeraden heeft (NPO 11 september 2020, p.16-17). Opnieuw legt de verzoekende partij incoherente verklaringen af omtrent een kernaspect van haar relaas, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Tot slot blijkt -zoals eerder aangehaald- dat J.D. en B.F. op 25 mei 2019 'opgepakt' werden omwille van smokkel en terrorisme. Daar er geen geloof gehecht wordt aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij samen met twee andere collega's op eigen initiatief een onderzoek naar voormelde bendeleiders gevoerd heeft, maakt zij evenmin aannemelijk dat de arrestatie van J.D. en B.F. in 2019 een gevolg was van haar handelen. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het derde persoonlijk onderhoud dat ze niet op de hoogte is van wat er gebeurd is met J.D. en B.F. Wanneer haar gevraagd werd of ze zich niet bij collega's kon informeren, stelt de verzoekende partij dat ze dit aan C.C. gevraagd heeft (NPO 12 maart 2021, p.8). Dit is de persoon die met B.F. samengewerkt heeft en haar bewijsmateriaal zou overhandigd hebben. Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij zich hieromtrent niet bij collega's geïnformeerd heeft ondanks ze hiertoe de mogelijkheid had, want uit de verschillende persoonlijke onderhouds blijkt dat ze nog contacten heeft bij de politie, onder meer via haar vriend J.O. Van iemand die haar land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen mag worden verwacht dat zij enige interesse/belangstelling in de evolutie van deze problemen toont. Uit voormelde verklaringen van de verzoekende partij blijkt evenwel een manifest gebrek aan interesse. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging door J.D. en B.F.

5.4.4. Door haar gebrek aan interesse in de evolutie van haar voorgehouden problemen, de talrijke tegenstrijdige, incoherente en weinig aannemelijke verklaringen in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten kan er geen geloof gehecht worden aan het relaas van de verzoekende partij dat zij op eigen initiatief samen met twee collega's een onderzoek gestart is naar bendeleden die betrokken waren bij de verdeling van CLAP-voedselboxen, also fraude in de verdeling ervan heeft vastgesteld en dat Y.M. geweigerd heeft om in navolging van haar onderzoek een arrestatiebevel uit te reiken in hoofde van J.D. en B.F. die nauwe banden hadden met de gouverneur waardoor zij haar ontslag ingediend heeft en in december 2017 Venezuela een eerste keer verlaten heeft.

5.5.1. De verzoekende partij haalt verder aan dat zij op 30 december 2019 naar Venezuela teruggekeerd is daar haar moeder ziek was en zij besloot om voor haar te zorgen. De verzoekende partij verklaart dat zij zich na haar terugkeer in 2019 low profile hield, maar af en toe naar buiten ging om medicatie voor haar moeder te kopen. Op 12 februari 2020 werd ze echter op de terugweg van de apotheek achtervolgd door een voertuig op de Avenida Rotaria. Het voertuig heeft haar moto aangereden waarop de verzoekende partij kon weglopen en zich in een steegje verstopte tot haar belagers vertrokken waren. Na een tiental minuten reed de verzoekende partij terug naar huis. De verzoekende partij vermoedt dat het ofwel leden van de inlichtingendiensten zijn ofwel leden van de escortes van D.

Uit het paspoort blijkt inderdaad dat de verzoekende partij op 30 december 2020 vanuit Colombia naar Venezuela teruggekeerd is via de deelstaat Táchira. Uit de voorgelegde foto's blijkt verder dat de verzoekende partij inderdaad verwondingen opgelopen heeft aan haar kin en hand, doch maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij opzettelijk aangereden werd. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij verklaart dat een wagen haar achtervolgd heeft en dan tegen haar gebotst is waardoor zij al lopend is gevlucht, verschillende kruispunten verder (NPO 2 juli 2020, p.15). Uit haar verklaringen blijkt dat de personen die haar aangereden hebben haar niet achtervolgd hebben. Ze zijn bij de moto gebleven, hebben haar in de gaten gehouden en zijn dan weggereden. Zo'n vijf à tien minuten later is de verzoekende partij naar haar moto teruggekeerd en naar huis teruggekeerd. Indien de verzoekende partij daadwerkelijk geviseerd werd houdt het geen steek dat deze mannen de verzoekende partij niet achtervolgd hebben, maar haar enkel in de gaten hebben gehouden toen ze weggelopen is. Daarenboven was het ook niet zo dat de verzoekende partij ondergedoken leefde bij haar terugkeer naar Venezuela. Ze verbleef immers bij haar moeder die eveneens eigenaar van de woonst was (NPO 2 juli 2020, p.5). Aldus was het zowel voor de inlichtingendiensten als voor de leden van de escortes van D. gemakkelijk om te achterhalen waar de verzoekende partij in Venezuela verbleef. Ook na de aanrijding bleef de verzoekende partij thuis tot aan haar vertrek uit Venezuela (NPO 2 juli 2020, p.26). De verzoekende partij verklaart dat ze Venezuela de laatste keer op 26 februari 2020 verlaten heeft. In haar paspoort heeft ze een uitreisstempel (NPO 2 juli 2020, p.13). Het gegeven dat de verzoekende partij zowel voor als na de aanrijding zonder problemen bij haar moeder verbleven heeft, en ze aldaar op geen enkele wijze benaderd werd ondermijnt verder haar voorgehouden vrees voor de inlichtingendiensten en leden van de escortes van J.D.

De Venezolaanse civiele inlichtingendienst SEBIN is de organisatie die personen volgt en monitort die op de een of andere manier de belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten hebben gewekt (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p.34). Indien de verzoekende partij daadwerkelijk in de belangstelling van de Venezolaanse autoriteiten stond omwille van haar corruptieonderzoek en ontslag, dan zou deze organisatie in de mogelijkheid geweest zijn om haar bij haar terugkeer naar Venezuela aangehouden te hebben, daar er redelijkerwijze kan verwacht worden dat ze het adres van haar moeder achterhaald zouden hebben. Daarenboven gebruikt de SEBIN karakteristieke witte busjes en geen zwarte wagens zoals blijkt uit voormeld ambtsbericht.

Daarenboven blijkt uit punt 6.4.4. van dit arrest dat geen geloof wordt gehecht aan het voorgehouden onderzoek van de verzoekende partij naar J.D. die nauwe banden had met de gouverneur.

5.6. Staatsambtenaren die kritisch staan tegenover de regering, of waarvan men denkt dat ze dat doen, zijn het doelwit geweest van de regering. Bronnen gaven aan dat het bijwonen van regeringsbijeenkomsten meestal "verplicht" is voor werknemers in de publieke sector. Meestal kunnen werknemers niet weigeren omdat de druk zo groot is dat door te weigeren zij hun baan kunnen verliezen. Degenen die weigeren te gaan, lopen het risico onderzocht te worden voor "insubordinatie", omdat ze geweigerd hebben om "te werken onder werktijd", of worden ontslagen (EASO, COI Focus Venezuela, august 2020, p.58). Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze politieke evenementen bijwoonde, escortes uitvoerde en een foto nam van haar stemformulier. De verzoekende partij heeft nooit geweigerd om een evenement bij te wonen (NPO 2 juli 2020, p.20-21). Aldus blijkt dat de verzoekende partij, toen ze nog in Venezuela verbleef deed wat het regime van haar verwachtte. Gelet op hetgeen voorafgaat dat er geen geloof kan gehecht worden aan het gegeven dat de verzoekende partij een onderzoek gevoerd heeft naar bendeleden die nauwe banden hadden met gouverneur, kan er evenmin aangenomen worden dat de verzoekende partij beschouwd werd als iemand die het niet eens was met de regering. Verder valt in de landeninformatie te lezen dat sommige overheidsambtenaren die het niet eens zijn met de regering uiteindelijk hun baan verlaten of migreren, maar geenszins blijkt dat dit het geval is van de verzoekende partij. In het verleden werden ambtenaren die hun baan opzegden als "verraders" gecategoriseerd, maar dat verhaal verdween met de toename van de "massa-emigratie". Echter, blijkt uit de voorgelegde informatie dat heden ambtenaren hun baan mogen opzeggen. Ook zijn veel migranten overheidswerknemers en in sommige gevallen vragen ze verlof aan om het land te verlaten. Overheidsinstellingen hebben geprofiteerd van deze verzoeken in die zin dat het een excuus werd om geen mensen aan te nemen omdat de functies bezet waren, maar zonder salaris, wat de economische druk op de instellingen verlaagt. Ook is het een CLAP-voedselbox minder te verantwoorden omdat het een van de voordelen is die aan ambtenaren worden toegekend. *In casu* houdt de verzoekende partij voor dat zij geen verlof aangevraagd heeft, maar haar ontslag heeft ingediend. Gelet op de documenten die de verzoekende partij bijbrengt wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar ontslag ingediend heeft en dat dit ontslag aanvaard werd. Echter wordt er geen geloof gehecht aan de reden van haar ontslag, namelijk dat zij haar ontslag ingediend heeft omdat ze geen arrestatiebevel gekregen heeft toen ze fraude

vastgesteld heeft in de verdeling van de CLAP-voedselboxen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenmin dat de verzoekende partij zich kritisch geuit heeft ten aanzien van de Venezolaanse overheid of alzo werd gepercipieerd door haar leidinggevende of omgeving. Integendeel, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij steeds de instructies van haar leidinggevende nageleefd heeft, aanwezig was op regeringsbijeenkomsten.

5.7. Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij door de autoriteiten van haar land van herkomst wordt geïnterviewd of bij terugkeer zou worden geïnterviewd omwille van een corruptieonderzoek dat zij op eigen initiatief opgestart heeft waarbij bendeleden die nauwe banden hadden met de gouverneur betrokken zouden zijn. De verzoekende partij kan niet volstaan met een verwijzing naar haar profiel van "voormalig politieagent" en de verwijzing naar algemene informatie in dit verband. De verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen doch blijft hiertoe in gebreke.

5.8. Tot slot wordt niet betwist dat de verzoekende partij bij een terugkeer mogelijk zal worden gescreend en ondervraagd over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij Venezuela heeft verlaten, dan wel er naar terugkeert (EASO "Venezuela Country Focus" van augustus 2020, p.117 e.v.). Evenwel blijkt dat de behandeling die een Venezolaan bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, afhangt van zijn individuele omstandigheden. Het zijn vooral het profiel van de betrokkene en de mate waarin hij of zij wordt beschouwd als bedreiging voor de huidige machtsverhoudingen in Venezuela die het risico op mogelijke problemen bij terugkeer bepalen en niet zozeer de vraag of iemand al dan niet een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in het buitenland. Er wordt daarbij vooral gewezen op dissidente militairen en oppositieleiden als risicoprofielen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020", juni 2020, p.112-113).

Gelet op wat voorafgaat, blijkt nergens uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet in dit arrest. Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven en hier een beschermingsverzoek heeft ingediend, resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer zou worden geïnterviewd of vervolgd.

Waar de verzoekende partij verklaart dat ze bij een terugkeer naar Venezuela geregistreerd is als actief ambtenaar en een moeilijk leesbare screenshot voorlegt om dit te staven, gaat ze voorbij aan het gegeven dat ze een brief voorlegt van de Venezolaanse autoriteiten die aantoont dat ze haar ontslag hebben aanvaard.

Het geheel van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Venezuela, besluit de Raad dat zij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Venezuela louter omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.9. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.10. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Waar de verzoekende partij zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormelde wetsbepalingen niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad in deze dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien is voldaan aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst. In het arrest M'Bodj stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in zijn land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit

risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig niet overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Een schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela blijkt aldus niet.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de EASO “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroom sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Voormeld politieel geweld alsook het gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet daarom veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan de verzoekende partij is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat de verzoekende partij in dit kader geen elementen aanbrengt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals

guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De controle over territorium, de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia ('trochas') en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolaanse migranten die deze wegen gebruiken alsook de controle over de illegale ontginning van mijnen en de minerale rijkdom, is daarbij de inzet. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het aantal gewapende confrontaties en de doden die daarbij vallen, worden door verschillende middenveldorganisaties bijgehouden en gedocumenteerd (EASO "*Venezuela Country Focus*", augustus 2020, p. 20-21, 76-94). Deze gewapende confrontaties kunnen wel worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan maar kan slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van "*willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict*", wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, CF en DN, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

In casu is de verzoekende partij afkomstig uit de deelstaat Táchira. Aldus gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Táchira willekeurig geweld wordt gebruikt.

Blijkens de voormelde objectieve landeninformatie wordt het geweld in deze staat gekenmerkt door berovingen aan de grens, ontvoeringen, moorden, seksueel geweld en afpersing. Deze laatste kende een sterke toename waarbij de illegale gewapende groeperingen de handelaren en eigenaren van boerderijen, landbouwproducenten, taxichauffeurs, en anderen met een economische activiteit dwingen tot het betalen van belastingen (vacunas). De aanwezigheid van de guerrilla van Colombiaanse afkomst nam in verschillende gemeenten toe, voornamelijk in de berg- en grensgebieden. Er blijkt slechts sprake te zijn van een beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van het willekeurig geweld tijdens deze gewapende confrontaties in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijke crimineel geweld dat doelgericht van aard is en dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Raad is van oordeel dat, gelet op de aard en schaal van het geweld, er in Táchira geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke verzoeker bij terugkeer naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven uiteengezet is het (politieel en crimineel) geweld in Táchira in wezen voornamelijk doelgericht. Het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het willekeurig geweld blijft verder beperkt, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald en door verzoekende partij niet wordt betwist of weerlegd. Voorts liggen er geen elementen die erop wijzen dat er voor de verzoekende partij omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld bij een terugkeer naar Táchira.

6.4. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster driemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te

zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS